

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.345 van 12 december 2008
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn.

Op 8 december 2004 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 25 januari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 25 januari 2005 dient verzoeker een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 13 april 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 22 januari 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 22 januari 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 7 juni 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 juli 2007 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep bij arrest nr. 957.

Op 28 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene volledig geïntegreerd zou zijn, al zijn belangen in België zou gevestigd hebben, Nederlands heeft geleerd en spreekt, een opleiding schilder-decorateur volgt, zich heeft ingeschreven in de lokale worstelclub, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, gewerkt heeft en werkbereid is, een ruime vriendenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Het is immers normaal dat betrokkene na een verblijf van meer dan drie jaar in een land de taal heeft geleerd en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag en zich geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 08.12.2004, werd afgesloten op 23.07.2007 met een beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’. Op 19.10.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 05.11.2007. Betrokkene diende binnen vijftien dagen na deze kennisgeving het grondgebied te verlaten doch hij verkoos dit niet te doen en verbleef van 05.11.2007 tot 16.04.2008 illegaal in België. Op 16.04.2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze asielprocedure is thans nog lopende.

Wat betreft de bewering dat hij geen banden meer heeft met Iran en dat hij niets heeft om naar terug te keren; het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers decennia lang in Iran en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Zo beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar een reïntegratie in het land van

herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer heeft om naar terug te keren niet aanvaard worden als grond voor regularisatie. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat aan betrokkene niet gevraagd wordt om terug te keren naar zijn land (zolang zijn asielprocedure nog lopende is).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met de politie dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien kwam betrokkene reeds in aanraking met de ordediensten omwille van een poging tot winkeldiefstal (PV nr. AN.12.LB.047141/2008-GF) (...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsverplichting, stelt verzoeker dat de motivering deels onjuist is en zelf onbestaande wegens een interne tegenstrijdigheid. Hij stelt dat de bestreden beslissing ontvankelijk is waardoor aldus door de gemachtigde van de minister de buitengewone omstandigheden zoals aangehaald in de aanvraag, aanvaard werden. Dat verzoeker slechts één buitengewone omstandigheid aanhaalde in zijn aanvraag welke enkel volgende elementen bevatte:

- *inspanningen om zich te integreren*
- *duurzame sociale bindingen*
- *artikel 8 EVRM*

Dat de gemachtigde van de minister uitdrukkelijk stelt dat de bovenstaande elementen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoeker de aanvraag niet in het buitenland dient in te dienen, dat evenwel tegelijkertijd gesteld wordt dat deze elementen geen grond uitmaken voor regularisatie. Dat moeilijk ingezien kan worden waarom deze elementen wel als buitengewone omstandigheden worden aanzien, doch niet als grond van de aanvraag. Dat men moeilijk kan stellen dat zijn integratie en duurzame sociale bindingen van die aard zijn dat verzoeker de aanvraag niet in Teheran dient in te dienen, doch zij niet als voldoende worden beschouwd om verzoeker een verblijfsvergunning toe te kennen. Verzoeker verwijst naar arrest nr. 5379 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat het hier een gelijkaardige zaak betreft.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen voldoende redenen heeft aangehaald om zijn verblijf in België toe te staan.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

In casu werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard, zodat aangenomen werd dat hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België indient. De bestreden beslissing spreekt zich uit over de argumenten ten grond die door verzoeker werden ingeroepen om tot een verblijf van langer dan drie maanden te worden gemachtigd.

Verzoeker vergist zich daar waar hij stelt dat het om een tegenstrijdige motivering gaat en dus om een niet-motivering. De oorspronkelijke aanvraag van 7 juni 2007 vermeldt het volgende als buitengewone omstandigheden:

- *aankomst in België in november 2004*
- *langdurig verblijf in België*
- *integratie*
- *opleiding als schilder-decorateur: knelpuntberoep*
- *duurzame sociale bindingen*
- *artikel 8 EVRM*

Als reden waarom machtiging tot verblijf wordt aangevraagd, haalt verzoeker volgende elementen aan in zijn aanvraag van 7 juni 2007:

- *geen banden meer met Iran, geen bezittingen*
- *niet in aanraking gekomen met de politie*
- *integratie*

- *opleiding schilder-decorateur*
- *lange verblijf, inspanning tot integratie, ruime vriendenkring en volledige breuk met Iran*
- *alle belangen in België, zowel sociaal als economisch*

Gezien de aanvraag voor de elementen ten gronde in hoofdzaak de elementen inzake de 'buitengewone omstandigheden' herhalen, diende de gemachtigde van de minister, minstens gedeeltelijk, te antwoorden op dezelfde elementen bij de bespreking van de gegrondheid. De motivering van de bestreden beslissing betreft dus wel degelijk de opgeworpen elementen ten gronde, zodat er geen sprake is van een tegenstrijdige motivering. Het is niet omdat de opgeworpen elementen eventueel werden aanvaard als buitengewone omstandigheden die een indiening van een aanvraag in België verantwoorden, dat dezelfde elementen ipso facto een voldoende grond uitmaken om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen. Zoals reeds uiteengezet, beschikt de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag over een ruime appreciatiebevoegdheid. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Waar verzoeker verwijst naar arrest nr. 5379 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat dit een gelijkaardig geval betreft, wijst de Raad erop dat in voormelde zaak besloten werd tot een interne tegenstrijdigheid. De reden daartoe was dat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM, het enige element ingeroepen als buitengewone omstandigheid, gezien de ontvankelijkheid van de aanvraag, beschouwd kon worden als de buitengewone omstandigheid. Het arrest gaat uit van een tegenstrijdigheid daar het artikel 3 van het EVRM aanvaard werd als buitengewone omstandigheid, maar niet als grond voor regularisatie. In casu betreffen de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden geenszins artikel 3 van het EVRM, zodat niet dienstig kan verwezen worden naar het arrest nr. 5379. Bovendien werd in voormelde zaak slechts één buitengewone omstandigheid aangehaald waardoor het dan ook duidelijk was dat de aanvraag ontvankelijk werd bevonden uitsluitend op grond daarvan, wat in casu ook niet het geval is daar verschillende elementen aangehaald werden als buitengewone omstandigheid. Verzoeker kan niet stellen dat het arrest nr. 5379 een gelijkaardige zaak betreft en kan er aldus niet dienstig naar verwijzen.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet (verzoeker bedoeld allicht artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) en artikel 8 van het EVRM betreft, verzuimt verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.